

ÚHLAVNÝ NEPRIATEĽ
ALEBO LÁSKA JEJ ŽIVOTA?

BEZCITNÝ



LOVEC

KARMÍNOVÁ MOĽA: KNIHA PRVÁ

KRISTEN
CICCARELLI

COO
BOO

Bezcitný lovec

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk



Kristen Ciccarelli

Bezcitný lovec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

Tiež od Kristen Ciccarelli

Edgewood

SÉRIA ISKARI

Posledný Namsara

Uväznená kráľovná

Nebeská tkáčka

BEZCITNÝ LOVEC

KARMÍNOVÁ MOĽA: KNIHA PRVÁ

KRISTEN
CICCARELLI

Preložila Mária Koscelníková

COO
BOO

Kristen Ciccarelli: Heartless Hunter
HEARTLESS HUNTER copyright © 2024 by Kristen Ciccarelli
All rights reserved.
Translation © Mária Koscelníková, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie
v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978 80-566 4316-7
ISBN e-knihy 978-80-566-4307-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4308-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4306-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

PRE VŠETKÝCH,
KTORÍ SA BOJA BYŤ SAMI SEBOU

*Priatelia! Návratu zla zabránime len tak, že zničíme
starý svet. Musíme vykynožiť bosorky a skoncovať
s ich mágiou. Ide o vyššie dobro a vtedy je všetko
povolené. Oslobodíme sa od ich útlaku.*

Nech ich krv naveky zdobí ulice!

NICOLAS CREED, VÁŠ DOBRÝ VELITEĽ

PREDHRA

KEĎ Krvavá stráž podozrievala ženu z bosoráctva, vyzliekla ju donaha a hľadala jej na tele jazvy.

Počas vlády kráľovských sestier nosievali bosorky svoje jazvy s hrdosťou a vystavovali ich na obdiv ako prstene s drahými kameňmi či hodvábne šaty. Jazvy symbolizovali bohatstvo a postavenie, no predovšetkým *mágiu*.

Teraz však boli poznávacím znamením lovených.

Rune naposledy videla jazvy pred dvoma rokmi, keď zavraždili bosorácke kráľovné v ich vlastných posteliach a ulice zaliala krv členov ich koncilu. Krvavá stráž ovládla mesto a začali sa čistky.

Keď sa veľký dav zbehol uprostred zahmleného mesta, slnko už zapadalo. Rune stála v dave a všade navôkol videla vyhľadávané a lačné pohľady. Všetci túžili po pomste a chceli si ju vychutnať ako sladké červené víno.

Na oblohe škriekali čajky. Stará bosorka vyšla po schodoch na pódium. Na rozdiel od svojich prenasledovateľov babizňa ani neplakala, ani neprosila o milosť. Svojmu osudu čelila so stoickým pokojom. Krvavá stráž jej odtrhla rukáv košeľe a davu predstavila dôkaz jej zločinov: poprepletané jazvy po celej ľavej ruke, ktoré sa jej vynímali na zlatistej koži sťa jemná čipka.

Rune musela uznať, že boli krásne. Jazvy, ktoré kedysi znamenali vysoké postavenie, sa v súčasnosti nedali ukryť a stará žena bola ľahkou korisťou lovcov.

Preto sa Rune nikdy nerezala.

Na jej tele nesmú nič nájsť.

PRVÁ KAPITOLA

RUNE

FATAMORGÁNA: (p. m.) najnižšie, úplne základné kúzlo.

Fatamorgánové kúzla sú jednoduché ilúzie krátkeho trvania, ktoré si vyžadujú iba málo krvi. Čím je krv čerstvejšia, tým je mágia silnejšia a kúzlenie jednoduchšie.

Pravidlá mágie, kráľovná Callidora Chrabrá

NEBOM sa zakrádali blesky. Rune Wintersová sa náhli-
la mokrým lesom a jeho borovicové koruny ju ledva
uchránili pred dažďom. Na cestu posiatu pokrútenými koreň-
mi stromov a kalužami dažďovej vody si svietila lampášom.

Dnes bola na kúzlenie veľmi zlá noc. Po plášti jej stekal dážď
a voda zmývala kúzelné znaky, ktoré si krvou nakreslila na zá-
pästie. Musí ich prekresliť, skôr než ich dážď úplne zmyje a zruší
všetku mágiu.

Rune musí zostať v iluzórnom prestrojení, kým nebude mať
istotu, že ju drahá Seraphine nezabije.

Seraphine Oakesová, bývalá radkyňa kráľovských sestier,
bola mocná bosorka. Rune sa ju po dvoch rokoch konečne po-
darilo vypátrať. Koho však nájde na konci tohto zalesneného
výbežku? Priateľku či nepriateľku?

Rune si zahryzla do pery a spomenula si na posledné slová starej mamy spred dvoch rokov.

Moja, sľúb mi, že nájdeš Seraphine Oakesovú. Povie ti všetko, čo som ja už nestihla.

Keď Krvavá stráž prišla zatknúť starkú a odviekla ju z domu, na dvere nakreslili krvou veľké písmeno X a všetkým dali najavo, že v dome našli nepriateľku republiky, ktorú čoskoro upália.

Pri spomienke na ten deň ju pichlo pri srdci.

S každým krokom jej tuhla krv v žilách viac a viac. Podobalo sa to na čoraz hlasnejšiu a rýchlejšiu predohru. Ak si Seraphine všimne Rune aj napriek iluzórnemu prestrojeniu a nevypočuje si ju, môže ju vyraziť z domu – ba aj horšie, zabiť.

Kam šla Rune Wintersová, tam si so sebou niesla svoju starostlivo vybudovanú reputáciu.

Bola informantka, ktorá nenávidí bosorky. Miláčik novej republiky.

Rune bola známa ako dievča, ktoré zradilo vlastnú starú matku.

Preto sa dnes večer zamaskovala za starú pouličnú predavačku a viedla mulicu naloženú tovarom. Mokrá srst' zvieraťa zapáchala a naložené hrnce s panvicami cengali s každým dupotom kopýt. Aj ten najmenší detail bol výtvorom mágie, ktorú mala Rune v krvi, a všetko držalo pokope vďaka znakom nakresleným na zápästí. Znaký s ňou zväzovali kúzlo.

Použila fatamorgánu – najzákladnejšie kúzlo –, no napriek tomu naň musela vynaložiť všetku psychickú energiu. V spánkoch jej silno búšilo od bolesti.

Dážď otriasal konármi. Blesk na nebi ožiaril malú chalúпку na okraji útesu, ktorým sa končil les. V oknách pulzovalo hrejivé svetlo lúčov a z komína sa valila vôňa horiaceho dreva.

Kúzelné znaky rýchlo bledli a fatamorgána sa začínala narúšať. Musí ešte chvíľu vydržať.

Rune položila lampáš na zem a vybrala si z vrecka sklenenú ampulku. Odátkovala ju, nabrala si na prst kvapku krvi, prisunula zápästie k lampášu a krvavým prstom prešla po kúzelných znakoch, aby fatamorgánu posilnila. Jeden zo znakov menil človeku výzor – vlasy jej zafarbil dosiva, zvráskavel kožu, zhrbil plecيا – a druhý znak povolal mulicu.

Len čo znaky obtiahla, kúzlo jej zaburácalo v ušiach a na jazyku pocítila chuť soli. Fatamorgána bola znovu v plnej sile, puto kúzla s Rune zosilnelo, ale v spánkoch ju pichalo o niečo silnejšie. Potlačila prudké pôsobenie mágie, založila si kapucňu, napriek zhoršujúcej sa bolesti hlavy zaťala zuby, zdvihla lampáš a vykročila z lesa po chodníku k chalúpkke.

Čižmy sa jej zabárali do blata a dážď jej bičoval tvár.

Srdce jej šlo vyskočiť z hrude.

Nech sa už po otvorení tých dverí stane čokoľvek, bude to v rukách Predkýň. Ak ju Seraphine zbadá napriek kúzlu a prekľaje ju na smrť, bude to pre Rune zaslúžený trest, lenže ak sa zľutuje...

Rune si zahryzla do pery a snažila sa potlačiť akékoľvek náznaky nádeje.

Ako pomaly kráčala po dvore, z tmavej stajne sa ozvalo nervózne zaerdžanie. Kôň sa zrejme bál búrky. Keď prišla k domu, dvere už boli otvorené a zvnútra prenikal na dvor pás zlatistého svetla.

Silno zvierala mosadzný kruh lampáša. Žeby ju Seraphine čakala?

Niektoré bosorky dokázali vidieť úlomky budúcnosti. Dnes to už bola vzácnosť a bývala to vrtkavá schopnosť, lenže jasnozrivým proroctvám silných starých viedom sa nič nevyrovnalo. Možno bola Seraphine jednou z nich.

Tá myšlienka prinútila Rune vystrieť sa a vojsť dnu. Ak Seraphine predvídala ich stretnutie, dobre vie, kto je Rune a že práve prichádza.

Kiežby už bolo po tom.

Rune nechala iluzórnu mulicu na dvore a vstúpila na prah domu, ale vo vnútri ju nikto nečakal. V kozube pomaly dohorieli posledné červené uhlíky, na stole bol nachystaný tanier s jedlom a zrazenou omáčkou. Zdalo sa, že pokrm bol naservírovaný už dlhšiu chvíľu. Cez otvorené dvere dnu padal dážď a zmáčal kamennú podlahu pod jej nohami.

Rune sa zachmúrila. „Haló?“

Odpovedalo jej ticho.

„Seraphine?“

Pri zmienke majiteľkinho mena dom zavzdychal: nad hlavou jej zavŕzgali trámy a cez múry presvišťal vietor. Rune sa rozhládala okolo seba a hľadala ženu, ktorá tu bývala. V maličknej chalúpke bola len jedna izba s rožnou kuchynkou a malou pracovňou oproti.

„Niekd tu predsa musíš byť...“

Uprostred miestnosti stál rebrík z neopracovaného dreva vedúci do podkrovia. Rune pomaly vyšla po šteblíkoch. Hore našla neustlanú posteľ a tri zapálené sviečky, z ktorých stekal vosk medovej farby na drevenú podlahu. Zliezla dolu a skontrolovala zadný východ, ktorý viedol do prázdnej záhrady.

Po Seraphine nebolo nikde ani stopy.

Po chrbte jej prešiel mráz.

Kde len môže byť?

V diaľke znovu zaerdžal kôň.

Jasné, bude v stajni! Ak sa to zviera vydesilo, Seraphine ho zrejme šla upokojiť.

S lampášom v ruke a s neutíchajúcou bolesťou hlavy Rune náhlivo vyšla zadným vchodom na dvor do dažďa. Dvere nechala otvorené a cestou so sebou vzala iluzórnu mulicu. Na zápästie jej dopadal dážď, kúzlo bledlo a snažilo sa s ňou držať krok. Keď bola na polceste do stajne, zrazu sa jej niečo mihlo pri čižme.

V tmavej upršanej noci toho nebolo veľa vidieť, preto si čupla na zem a položila lampáš do blata.

Na zemi ležal premočený kus látky.

Rune ho zdvihla, vstala a poprezerala si ho vo svetle: boli to jednoduché vlnené pracovné šaty, aké nosievali slúžky pri drhnutí podlahy.

Lenže ktosi ich vzadu zrejme rozsekol.

Prečo by...

Obzrela sa a na chodníku zbadala ďalší kus látky. Zohla sa poň a zistila, že sú to bavlnené zablatené šaty, tiež vzadu rozseknuté. *Nie! Nie sú rozseknuté*, pomyslela si v duchu a zmáčanými prstami prechádzala po rozstrapkanom leme.

Niekoľko ich roztrhol.

Zovrela jej žalúdok.

Zápästie mala už pridlho na daždi a ten jej úplne zmyl kúzelné znaky. Ilúzia zmizla a spolu s ňou aj bolesť hlavy. Skôr než stihla znaky znovu obkresliť krvou, zdvihol sa vietor a zavýjal ako rozzúrený vlk.

TRESK!

Dvere Seraphininho domu sa s rachotom zavreli.

Rune odhodila vlnené šaty, obrátila sa čelom k dverám a zadržala dych. Na zavretých dverách sa od jedného rohu k druhému po celej ich šírke tiahlo obrovské krvavé X.

Znak Krvavej stráže.

Seraphine nebola v stajni ani netišila koňa. Našli ju vojaci, zobliekli ju a odviekli preč.

Starkina najstaršia priateľka bola v rukách Krvavej stráže – a horšie miesto pre bosorku nejestvovalo.

DRUHÁ KAPITOLA

RUNE

RUNE cválala na starkinej unavenej kobyle Lady hmlistými ulicami hlavného mesta.

Cestu jej osvetľovali elektrické lampy, ich biele svetlo bzučalo a po oboch stranách ulice ožarovalo zavreté obchody. Kľopot Ladiných kopýt sa prenikavo ozýval tichým mestom.

Prešli už dva roky, odkedy ulice zaplavila krv bosoriek a zrodila sa Republika červeného mieru. Rune ten čas trávila pátraním po Seraphine Oakesovej s úmyslom splniť poslednú vôľu starej mamy.

Režim dal popraviť všetky starkine bosorácke priateľky a zmocnil sa ich príbytkov i majetku. Seraphine sa ako jedinej podarilo čistkám vyhnúť, ale iba preto, že ju bývalá kráľovná asi pred dvasiatimi rokmi poslala do exilu a odvtedy o nej nikto nepočul.

A keď ju Rune konečne našla, zistila, že ju predbehli lovci bosoriek.

Bola to náhoda alebo Rune niekto sledoval? Mala to predvídať, teraz musí byť veľmi opatrná. Ak ju niekto z Krvavej stráže podozrieva zo zrady, musí ho priviesť na inú stopu.

Rune potláčala myšlienky na krvavé X na dverách a dotrhane zablatené šaty. Dovtípila sa, čo sa Seraphine stalo. V deň, keď si stráž prišla po starú mamu, videla všetko z prvého radu.

To Rune ich totiž zavolať.

Vojaci hneď po povstaní vykonávali čistky. Dolapili a zabili každú známu bosorku. Armáda novej republiky prevzala kontrolu nad prístavmi a postarala sa o to, aby nik neodišiel z ostrova.

Podobne si podmanili aj lode starkej a bolo len otázkou času, kedy prídu lovci bosoriek na panstvo Vlnochlad a zatknú aj ju.

Starká však mala plán. Jej starý obchodný partner vlastnil malú rybársku loď a nenápadne pašoval bosorky z ostrova. O polnoci mal vyplávať zo súkromnej zátoky, a keby sa starkej a Rune podarilo dostať sa tam včas, mohol odviezť aj ich.

Rune mala vtedy len šesťnásť a jej mágia sa ešte neprejavila. Nikdy by jej nenapadlo, že môže byť bosorka, keďže jej pokrvní rodičia neboli bosoráci a bosorky mohli priviesť na svet len bosorky. Je však pravda, že mágia sa občas v deťoch neukázala, poprípade preskočila generáciu, preto ju bolo ťažké predvídať. Runini rodičia zahynuli pri lodnom nešťastí, keď bola ešte bábätko. Osirela a nemal sa o ňu kto postarať, preto si ju adoptovala starká.

Nezáležalo na tom, či Rune bola bosorka ani že boli so starkou príbuzné, počas Červeného mieru ju musela nahlásiť. Ak by tak neurobila, keď si po jej starú mamu Kestrel Wintersovú prišla Krvavá stráž, Rune by označili za sympatizantku bosoriek a obe by ich podrezali.

Mali jedinú šancu na útek.

Rune si náhlivo balila veci, no zastihla ju správa od Alexandra Sharpa, jej najstaršieho priateľa.

Stálo v nej: *Niektó vás zradil. Krvavá stráž vie o vašich plánoch. Vojaci večer zatkli rybára a čakajú na vás v zátoke.*

Lenže to nebolo všetko: *Cesty vedúce z mesta sú uzavreté, zatýkajú všetkých, ktorí nemajú povolenie cestovať.*

Nemali kam ujsť, uviazli na panstve Vlnochlad. Ak sa aj ukryjú, ako dlho to vydržia?

Musíš ju nahlásiť, kým nebude neskoro.

Odkaz bol jasný: ak Rune okamžite nenahlási starkú, obe ich popraví.

Ak to Rune neurobí, čaká ju hrozivá smrť. Lenže starká bola jej krv. Rune ju milovala najviac na svete. Nahlásiť ju bude ako-by si vytrhla srdce z hrude a podupala po ňom. Ukázala Alexov odkaz starkej a verila, že tá bude vedieť, ako ich z toho dostať.

Starká si odkaz prečítala a jej pohľad bol studený ako oceľ. Neprišla so žiadnym novým plánom na útek, len povedala: *Má pravdu. Musíš ma okamžite nahlásiť.*

Šokovaná Rune pokývala hlavou. *Nie, musí existovať aj iný spôsob!*

Starká Rune tuho objala. Stále si vedela vybaviť vôňu levanduľového oleja, ktorý si starká mazala za uši. *Moja, ak to neurobiš, zabijú ťa.*

Rune s plačom ušla do izby a zamkla sa.

Ak ma naozaj miluješ, nedovoľíš, aby som bola svedkom tvojej vraždy! presviedčala ju spoza dverí.

Rune štípali oči od slz a zadúšala sa plačom.

Prosím ťa, moja, urob to pre mňa!

Rune prižmúrila oči a túžila sa z tej nočnej mory prebudiť, lenže všetko bolo skutočné. Mala iba dve možnosti: buď nahlási starú mamu, alebo potupne zomrie po jej boku.

Po lícach jej stekali horúce slzy.

Rune napokon odomkla dvere a vyšla z izby.

Starká ju silno objala a pohladila po vlasoch, ako to zvykla robiť, keď bola Rune ešte malá. *Musíš vziať rozum do hrsti, moja. A byť odvážna.*

S Lizbethinou pomocou sa starkej podarilo zohnať Rune ko-byľu a poslať ju tryskom preč.

Rune si pamätala bičovanie vetra a údery dažďa, chvenie na celom tele. V tú noc bola treskúca zima, no strach v jej srdci bol ešte mrazivejší.

Mala to odmietnuť, mohla predstúpiť pred vojakov a namiesto starkej obetovať seba.

Lenže ona to nespravila.

V hĺbke duše netúžila zomrieť.

V hĺbke duše bola zbabelá.

Premočená a rozochvená Rune sa dotackala na základňu Krvavej stráže a nad starou mamou vyriekla ortieľ smrti.

Kestrel Wintersová je bosorka a plánuje utiecť, vravela im a zavrhlá osobu, ktorú milovala najviac na svete. Vezmem vás za ňou, ale musíme sa ponáhľať, aby neušla.

Zaviedla Krvavú stráž rovno na panstvo Vlnochlad. Tam starkú zatkli a Rune sa iba bezmocne prizerala, ako ju berú preč. Všetko v sebe dusila.

Len čo boli vojaci bezpečne mimo dosluchu, zrútila sa na zem a plakala.

Rune sa počas nasledujúcich dvoch rokov snažila za tú noc vykúpiť.

Starká však mala pravdu: tým, že ju Rune nahlásila, dokázala vernosť novej republiky a jej stúpencom, a to nesmiernu: kto by už len zradil vlastnú starú matku? Určite niekto, kto z celej duše nenávidí bosorky.

Od tohto klamstva záviseli životy mnohých bosoriek.

Rune si premeriavala hmlisté ulice hlavného mesta a trasľavými rukami zvierala Ladine opraty tak silno, až sa jej zarývali do rukavíc z zelenej kože. Ak bude mať šťastie, Krvavá stráž odvedie Seraphine na záchytku. Tam bude pod dozorom, kým neulovia ďalšie bosorky a všetky hromadne neodvedú do palácovej väznice.

Lenže ak šťastie mať nebude...

Pri pomyslení na to, že Seraphine môže byť už dávno vo väzení a čakať na smrť, sa Rune zdvihol žalúdok.

Silnejšie popohnala kobyľu s cieľom zabrániť tomu.

Dnes musí zistiť, či Seraphine ešte žije, a ak áno, kde ju drží Krvavá stráž.

Keď s Lady dorazili do centra mesta, z temnoty sa vynorila obrovská kupolovitá budova, ktorá sa svojou veľkoleposťou poľahky vyrovnala palácu.

Bola to budova opery.

Určite sú tam teraz lovci bosoriek, nehovoriac o členoch tribunálu. Niektorí z nich musia vedieť, kde je nová záchytka.

Medený kupolovitý pavilón opery, pri ktorom zastavovali koče, udrel človeku do očí ako prvý. Podopieralo ho päť obrovských stĺpov, pričom každý bol vysoký asi ako päť poschodí.

Rune neustále prekvapovalo, že Dobrý veliteľ operu nezrušil. Krátko po revolúcii sa sem vlámali patrioti a obrali ju o jej pôvodnú krásu. Maľby, sochy a iné ozdoby ešte z čias vlády bosoriek zničili, spálili či vyhodili do mora, ale interiér so zlatým lístím a červenými zamatovými kreslami tam zostal ako jasná pripomienka úpadku bosoráckych kráľovien.

Keď vošli do pavilónu a Lady spomalila do kroku, pri vstupnej bráne k nim pristúpil koniar v čiernej uniforme.

Rune zosadla z kobyly. Len čo sa hodvábnymi topánkami dotkla kamennej zeme, takmer sa jej podlomili kolená. Z úmornej jazdy ju bolelo celé telo.

„Občianka Wintersová, dnes večer poriadne meškáte.“

Rune sa v duchu zaškľabila. Hlas patrila starému patriotovi, no ona mala radšej mladších koniarov. Tí boli totiž uchvátení nielen jej bohatstvom a konexiami, ale aj jej reputáciou revolučnej hrdinky.

Carson Mercer však pri pohľade na ňu nepohol ani brvou a jeho nedostatok úcty ju znepokojoval. Vari ju z niečoho podozrieva, alebo je iba zatrpknutý starý chlap?

„Prvé dejstvo sa už skončilo.“

Keď Rune začula jeho povýšenecký tón, vžila sa do svojej roly. Sňala si z hlavy kapucňu vlneného pláštá, pokývala hlavou a na hrdzavých šatách sa jej mihotali plavé vlnité vlasy. „Prvé dejstvo spravidla vynechávam, pán Mercer. Je to nuda. Človeku stačí vedieť, ako sa to skončí. Koho trápi zvyšok opery?“

„Chápem,“ poznamenal Carson a prižmúril oči. „Načo sem vôbec chodiť?“ Obrátil sa jej chrbtom a odviezol kobylu do operných stajní.

Nepáčilo sa jej, akým štýlom to povedal, preto za ním ešte zavolala: „Predsa kvôli klebetám!“

Len čo jej zmizol z dohľadu, nervózne si prešla po tajnom vrecku pláštá, aby sa uistila, že v ňom stále má ampulku s krvou. Našťastie tam bola, preto sa prinútila vyhnať si toho ufrflaného deda z hlavy a vošla do budovy opery. Tam sa už členovia Krvavej stráže chvastali svojimi najnovšími úlovkami. Rune nezostávalo nič iné, než mať uši na stopkách a klásť im správne otázky. Len čo padne opona, získa potrebné informácie na záchranu Seraphine.

Prešla popri niekoľkých deťoch žobroniacich o peniaze a jedlo. Podľa znakov vyrytých na čelách vedela, že sú to kajúcnici, potomkovia sympatizantov bosoriek. Niektorí v ich rodine zrejme odmietol prezradiť bosorku alebo jednu ukrýval pred lovcami.

Namiesto popravy či uväznenia sa Dobrý veliteľ rozhodol vyryť im na čelo symbol kajúcnikov, nech všetci vidia, čo urobili. Bolo to varovanie ostatným, aby bosorkám nepomáhali.

Rune priam svrbeli prsty – tak veľmi túžila načrieť do mešca a dať im nejaké peniaze, ale priamo pomáhať kajúcnikovi bolo nezákonné. Navyše, Carson bol nablízku, preto sa na to neodvážila, iba sa na ne jemne usmiala. Aj deti sa usmiali a jej previnilo stislo srdce.

V opere sa Rune presvedčila, že Carson neklamal. Naozaj už prešla polovica predstavenia. Na pompéznom zbiehajúcom sa

schodisku postávalo len málo ľudí. Kakofónia hlasov prichádzajúcich z veľkého vestibulu na poschodí prezrádzala, že prestávka je v plnom prúde.

Rune sa chytila studeného mramorového zábradlia, z hlavy si vyhnala obraz kajúcnych detí a vykročila hore schodmi. Míňala postávajúcich mužov, všímajúc si ich lačné pohľady, ktoré na ňu vrhali aj dlho potom, čo sa im vzdialila. Pripomenulo jej to nedávny rozhovor s priateľkou Verity.

Nie je načase, aby si si už nejakého vybrala?

Mala na mysli nápadníka – jedného z mnohých mladých súcich mužov, ktorí sa predbiehali, len aby si s ňou mohli zatancovať na plese, pozývali ju na romantické večere a brávali ju na dlhé jazdy kočom. Nebola to však Rune, ktorá ich lákala. Iste, zopár z nich sa mohlo naozaj úprimne zaujímať o peknú tváričku, ktorú prezentovala svetu, no väčšina z nich šla po starkinom majetku: jej flotile nákladných lodí a rozľahlom panstve. Rune toto všetko dostala „darom“ od novej republiky za svoje hrdinstvo počas revolúcie.

Užitočným nápadníkom – mladíkom z dobrých rodín s prístupom k tajomstvám, ktoré sa potrebovala dozvedieť a ktoré jej často prezradili v tmavej uličke a tienistých výklenkoch – motala medové motúzy popod nos aj celý rok.

Lenže toto nemôže robiť večne. Ich pohár trpezlivosti raz pretečie a takýchto nepriateľov si nemôže dovoliť.

Na druhý deň po ich rozhovore Verity spísala zoznam najvhodnejších nápadníkov a nechala ho Rune na vankúši.

Jedného si musí vybrať, a to rýchlo.

Dnes ešte nie, pomyslela si vystupujúc po schodoch. Dnes večer sa bude motať pri synoch a dcérach revolúcie a dostane z nich čo najviac tajomstiev.

Len čo sa dostala na vrchol prepleteného schodiska, vošla do rozľahlého vestibulu plného ľudí. Samé tmavé hodvábne odevy

s krémovými čipkami či smotanové perly vo vlasoch. Všetci stáli vo svetle dvoch tuctov mihotavých lustrov visiacych z obrovského stropu.

„Rune Wintersová!“ Keď začula ten hlas, zastala. „Opäť ideš neskoro! Zdržal ťa jeden z milencov?“

Niekoľko ľudí sa pohoršene zachichotalo.

Ten hlas patrilo Verity de Wildovej, Runinej najlepšej priateľke.

Verity stála pod lustrom s rukami vbok a pobavene sa usmievala. Bledú tvár jej lemovali jemné hnedé kadere a tmavé oči ukrývala za okuliarmi. Mala na sebe šaty farby slnečníc s bielymi čipkovanými rukávami a vykrojeným chrbtom – kedysi patrili Rune, ale vyradila ich minulú sezónu. Pôvodne boli bez rukávov, ale keďže také šaty už vyšli z módy, Rune ich poslala krajčírke. Tá na ne našila rukávy a Rune ich darovala Verity.

Verity obklopovala skupina priateľov. Patrili do nej populárni mladí muži a ženy, ktorí večerali za Runiným stolom a už mnohokrát tancovali v jej tanečnej sále. Zopakujú si to aj dnes večer na večierku po opere.

Lenže nazvať ich priateľmi je prisilné, lebo keby vedeli, kto je zač, bez mihnutia oka by ju udali.

„Alebo,“ ozval sa druhý hlas a všetci sa obrátili. „Rune celú noc zachraňovala bosorky. Vraví sa, že Karmínová moľa je aktívna pod rúškom tmy.“

Pri tých slovách sa Rune zachvela a pozrela sa priamo do prenikavých očí Laily Creedovej. Bola od nej o niekoľko centimetrov vyššia, takže sa zdalo, že sa na ňu vždy díva zhora. Zároveň bola členkou Krvavej stráže.

Navyše bola krásna, mala výrazné líčne kosti a čierne havaranie vlasy vypnuté nahor. Rune spoznala vzor modrých pávích šiat s vysokým pásom – boli z dielne Sebastiana Khana, slávneho krajčíra z pevniny. Na jeho šaty čakali zástupy zákazníčok aj

rok. Šil závideniahodné kúsky. Pokiaľ ste nemali veľký majetok a styky, získať ich bolo nemožné.

Rune od neho mala dvoje šiat.

To, že Laila na sebe nemala uniformu, znamenalo, že dnes večer nepracuje. Takže je jasné, že ona Seraphine neodvliekla.

Rune stuhla krv v žilách, keď si spomenula na Seraphinin prázdny dom a na skutočnosť, že sa k nej Krvavá stráž dostala len chvíľu pred ňou. Ak ju náhodou špehovali, pokojne tým špehom mohla byť aj Laila, ktorá Rune nikdy nemala v láske. Netušila prečo.

Rune si nasadila masku – pod ktorou ukrývala pravú Rune Wintersovú –, zaklonila hlavu a zasmiala sa.

„Neblázni! Len si to predstav, ako si práve ja večer vykračujem týmto prekliatym ostrovom v hroznom počasí, blate a dažďi! Vieš, čo by sa stalo mojím minewkám?!“

Nato si vytiahla lem sukne a ukázala jej hodvábné topánky, ktoré jej na zákazku vyrobila Evelyn Minewová, luxusná návrhárka z opačného konca sveta, ktorej modely boli jedinečné a neopakovateľné. Rune trvalo pol roka, kým sa s ňou skontaktovala. Na topánky čakala ďalší rok.

Žer seno, Laila Creedová.

Pri pohľade na jej udivený výraz plný závesti Rune spustila lem šiat a s úsmevom vstúpila do kruhu priateľov, pričom zámerne predstúpila pred Lailu tak, aby ju z neho vytisla. Potom sprisahanecky stíšila hlas a povedala: „Počuli ste, že naposledy sem dovliekla bosorky kanálmi? Tá musela páchnuť!“

Všetci znechutene zvrátili nos.

Rune svoju reakciu nemusela predstierať. Už len pri pomyslení na ten odporný zápach splaškov siahajúcich až po kolena v tmavom tuneli, cez ktorý pašovala sotva trinásťročné dvojčatá, ju naplo na vracanie. Prešla s nimi doslova kilometre kanálov. Istý sluha našiel skrvavené plachty dvojčiat pod drevenou

podlahou a nahlásil ich. Na plachtách nebola červená krv, ale čierna – prejav bosoriek, ktoré prichádzali k moci s prvou menštruáciou.

V tú noc ju Alexander Sharpe – ten istý priateľ, ktorý poradil Rune, aby starkú udala Krvavej strážii – čakal na opačnom konci kanála s čistým oblečením a koňom, na ktorom sa dievčatá dostali priamo do prístavu, kde na ne už čakala Runina nákladná loď. Alex ju vždy čakal na konci kanála. Občas s koňmi či kočom, inokedy s člmi. Bol jej únikovou záchrannou spojkou a Rune nikdy nezradil.

Nákladná loď sa vrátila pred dvoma dňami a dvojčatá im poslali šifrovanú správu, že sa bezpečne dostali na pevninu.

„Ktokoľvek, kto uprednostní zahovnený kanál a dá košom sladkému spánku v jemnej a čistej posteli, je vzbúrenec.“ Rune bolo v plášti teplo, preto si rozviazala šnúrk y na krku.

Všetci okrem Lail y súhlasne mrmlali.

„Lenže nepovedala by Karmínová moľa presne niečo také?“

Rune pustila šnúrk y plášťa. Zošmykol sa jej z nahých pliec a skôr než ho stihla zachytiť, k nej ktosi pristúpil, schmatol ho a prevesil si ho cez predlaktie.

„Ale prosím ťa, keby bola Rune moľa, hádam by neudala vlastnú starú mamu,“ prehovoril chlácholivý hlas.

Len čo sa majiteľ toho hlasu postavil vedľa Rune, letmo sa naňho pozrela. Bol to Alex Sharpe. V prítomnosti najstaršieho priateľa – úprimného priateľa ako Verity – sa jej uvoľnil každúcky sval v tele.

Vyzeral ako lev, vo svetle lustrov sa mu leskla zlatistá hriva. Díval sa na ňu vrúčne a priamo, no na čele mal jemné vrásky, čím jej naznačoval, že dobre vie, kde bola, a že sa o ňu bojí.

Nato sa do debaty zapojil Noah Creed – Lailin brat, mladý muž, ktorého Verity dopísala na Runin užší zoznam nápadníkov na zväzanie.

„Karmínová moľa neútočila už celé týždne,“ povedal Noah a tiež sa zastal Rune. A aby svojej teórii pridal na dôveryhodnosti, dodal: „Počul som, že dnes sem doviedli ďalšiu bosorku a všetko šlo hladko. Moľa sa ju vôbec nepokúsila zachrániť.“

Rune sa pozrela na Noaha.

Od koho to máš?

Noah mal tmavohnedé oči ako jeho sestra, výrazné líčne kosti a okrovú pokožku. Nielenže mu čierny kabát so zvesenými plecami a hodvábnou chlopňou veľmi svedčal, ale zároveň bol synom Dobrého veliteľa. Vďaka tomuto titulu bol veľmi blízko priameho zdroja najtajnejších informácií. Možno by stál za zváženie.

Ale čo ak si všimne, že jeho manželka v noci uteká z postele... alebo sa vracia domov po zotmení vyčerpaná... a občas s modrinami?

Rune sa naňho usmiala. „Bosorku? Dnes večer? Nenapínaj nás, Noah, povedz nám viac!“

Keď si Noah uvedomil, že je centrom pozornosti, vypúľil oči a zdvihol ruky na svoju obranu. „To nie ja, dovliekol ju Gideon Sharpe. Viac neviem.“

Gideon Sharpe.

Keď zaznelo meno Alexovho staršieho brata, takmer jej šklbalo kútikom. Gideon, občan verne oddaný novej republike, bol nemilosrdný a krvilačný lovec bosoriek, ktorý poslal na smrť viac Runiných družiek než ktorýkoľvek iný člen stráže.

Okrem toho sa preslávil tým, že pomohol zavraždiť kráľovské sestry, čím zavŕšil revolúciu.

Rune ho nenávidela.

Na svete nebolo odlišnejších bratov.

Verity si všimla Runino zízanie a spýtavo nadvihla tmavé obočie. Rune si strčila zablúdený prameň vlasov za ucho a odhalila rubínové náušnice starej mamy. Viseli jej na ušiach ako kvapky krvi. Stihla si ich nasadiť pred operou, po svojom zlyhaní, a priateľke tak nemo prezradila výsledok akcie. *Seraphine*

je v rukách nepriateľov. Buď na to Verity príde sama, alebo jej to Rune povie pred začiatkom večierka.

Pri pohľade na rubíny Verity stisla pery. Odvrátila sa od Rune a rýchlo si odkašľala.

„Nuž, ja si stále myslím, že moľa je pani Blackwaterová,“ poznamenala a presunula pozornosť skupinky k hlučnej a jasne osvetlenej chodbe ústiacej na terasu opernej kaviarne, kde osamote sedela pani Blackwaterová, stará dáma s kučeravými vlasmi a prebytkom perál na krku, a niečo si mrmlala popod nos. „Viete si predstaviť, ako sa tá babizňa hrá s Krvavou strážou hon na líšku? Bolo by to dokonalé prestrojenie!“

Hneď nato sa všetci rozrehotali.

Keď sa k nim pridali ďalší hostia, Rune využila príležitosť a nenápadne vykĺzla do davu s novým cieľom: vystopovať Gideona Sharpa.

TRETIA KAPITOLA

GIDEON

DALŠÍ večer, ďalšia bosorka. Gideon Sharpe sa päťami oprel o dlaždice sprchy. Do chrbta mu tryskala horúca voda, no on sa len tupo díval na krv, ktorá mu stekala po tele ako atrament a zbiehala sa do výlevky.

Nevedel rozoznať, či je skutočná alebo si ju len predstavuje. Nočné mory už nemával len v spánku, často ho prepadávali aj počas dňa.

Lenže toto nebola nočná mora. Dobré vedel, komu tá krv patrila. Bola taká skutočná ako on sám.

Nemal si ich s ňou nechať samých.

Bratia Taskerovci veľmi radi neposlúchali rozkazy. Hoci Gideon bosorky nemal rád, zbytočné násilie netoleroval. Keď pri poslednej razii takmer dobili bosorku na smrť, mal sto chutí ich prepustiť, no jeho nadriadení mu povedali, že dobiť strigu do bezvedomia je to isté ako dobiť nakazeného potkana.

Preto týranie pokračovalo. Dnešný večer nebol výnimkou.

Čo s tým urobíš?

Gideon zavrel oči a nastavil tvár horúcej vode.

Ten problém vyriešim zajtra.

Bol príliš unavený, aby nad tým rozmýšľal a aby sa čo i len pohol. Vystopovať vysokopostavenú bosorku mu trvalo

takmer rok a venoval tomu veľa úsilia i jazdy na koni. A dnes ju dostali.

Sedlo nechce vidieť prinajmenšom týždeň.

Súhlasil, že sa večer v opere stretne s Harrow, jednou zo svojich informátoriek. To ona mu naznačila, kde sa nachádza Seraphine, a mala aj novinky o Karmínovej moli – večnom trní v jeho oku. Gideon sa nevedel dočkať.

Povzbudený tou myšlienkou si namydľil ruky a trel si unavené telo, z ktorého zmýval všetku špinu, až kým neprešiel k značke vypálenej na ľavom prsníku: ruži s ostrými trnmi vnútri polmesiaca.

Jej značke.

Voda bola horúca, no Gideona striaslo.

Hoci je najmladšia z kráľovských sestier mŕtva, už navždy ho poznačila.

Často uvažoval nad tým, že si tú časť kože vyreže a zbaví sa poslednej stopy, ktorú po sebe zanechala, lenže tým si z hlavy nevyženie spomienky ani nezmierni nočné mory.

Je to jedno. Vždy keď vytiahol nôž a priložil si jeho ostrú čepeľ k pokožke, šialene sa mu roztriasli ruky. Nateraz si značku musí nechať.

Napadlo mu, či duchovia vypočítavých zlých bosoriek dokážu prežiť aj po smrti a vrátiť sa strašiť tých, ktorí ich zaživa umučili. Hneď si však zaželel, aby si to nikdy nebol pomyslel. Gideon zastavil vodu a obzrel si zaparenú kúpeľňu. Ovalil ho studený vzduch a nabehla mu husia koža.

Je mŕtva, ty idiot. A duchovia predsa neexistujú.

Cressida už možno nežije, ale po svete behajú rovnako nebezpečné strigy. Pred tromi dňami našli pod mostom ďalšie zmrzačené telo s roztvorenou hrudou a bez krvi. Vôbec ho neprekvapilo, keď zistil, že patrilo členovi Krvavej stráže. A aj predošlé. Stalo sa to už tretíkrát za mesiac.

Hoci Gideon nevedel dokázať, že tie ohavnosti pácha Karmínová moľa, bol o tom skalopevne presvedčený. Všetky vraždy sa totiž odohrali tesne pred únosom väzenkýň, s ktorými preklázla von napriek prísnej bezpečnosti. Nato potrebovala kúzla a tie si vyžadovali krv. Čerstvú krv.

Kto z nás bude ďalší?

Gideon si počúchal tvár, pokýval hlavou, striasol vodu z vlasov, vzal uterák a osušil sa. Nútil sa myslieť na niečo iné, na čokoľvek.

Na operu.

Presne. Výborne. Ak si v duchu prebehne cestu do opery, určite zabudne na ten desivý chlad v kúpeľni.

Takže najprv navlečie unavené telo do uniformy a poberie sa do budovy opery. Tam, kým na pódiu budú hrať ďalší nezmyselný príbeh, mu Harrow vylíči všetko, čo zistila o Karmínovej moli. Po predstavení sa vráti domov a prichystá si plán, potom padne do postele a bezsenne zaspí – prinajmenšom v to dúfa – a na druhý deň bude vďaka novým informáciám bližšie k tej potvore.

A konečne ju chytí.

Najprv však musí prežiť večer v opere, čo bolo ešte horšie než boriť sa blatom na koni a loviť bosorku.

Aspoňže sa už prvé dejstvo skončilo.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

RUNE

KRVAVÁ stráž bola roztrúsená vo vestibule opery ako maky na lúke. Ich uniformy človeku okamžite bili do očí, a to aj v dave hýriacom farbami. Lenže Gideon medzi nimi nebol.

Možno tu dnes nie je.

Ak sa Alexovmu staršiemu bratovi skutočne podarilo chytiť a odviecť Seraphine, možno je stále s ňou. Alebo si vzal po zvyšok večera voľno.

Rune nedokázala prestať myslieť na to, či to bol Gideon, kto roztrhal Seraphine šaty a prinútil ju stáť nahú v daždi, kým spolu s ostatnými vojakmi očami hltali jej nahé telo a hľadali na ňom jazvy.

Začala zuby.

Gideon Sharpe.

Nenávidela ho.

Kým vnútri horela zlosťou ako žeravé uhlie, šikovne sa predierala davom, občas sa usmiala, pochválila ľuďom módne kúsky a účesy alebo chutnú večeru zbohatlíkov novej republiky, na ktorej sa zúčastnila minulý týždeň. Na takých večeriach sa nikdy dlho nezdržovala. Stratená v myšlienkach neustále hľadala šarlátovú uniformu.

Obzerala sa po tých, čo zvyčajne: prívržencoch Krvavej stráže, dcérach a synoch členov tribunálu, ľuďoch, ktorí mali nielen dobré styky, ale vedeli ich vhodne využiť a pritom ničnetušiť vyrapotať informácie. Náruživí bzučali v rozhovore ako včely opité peľom.

Zo stropu s modročiernymi nebesami plnými hviezd viseli žiarivé lustre. Ten výjav nechali po revolúcii nedotknutý. Vestibul lemovali z oboch strán salóny a za stĺpmi pozdĺž miestnosti bolo niekoľko malých výklenkov ideálnych na tajné... a zakázané stretnutia.

Rune mala namierené do salóna, kde sa členovia Krvavej stráže často zdržiavali, lenže ktosi ju schmatol za zápästie, vytiahol ju z davu a zatiahol do jedného z tienistých výklenkov.

Okamžite sa obrátila k útočníkovi a hneď zbadala zlatohnedé oči, ktorými sa do nej vpíjal spod žltohnedého obočia.

Napätie z nej vyprchalo.

Bol to len Alex.

„Rune.“ Zatiahol ju hlbšie do tmy a pevnejšie jej pritom zovrel citlivé zápästie. „Tváriš sa, akoby si sa vybrala do samotného pekla.“

Rune náhle dostala chuť tu s ním chvíľu pobudnúť, kým sa znovu pustí do nebezpečenstva.

„Čo sa dnes stalo?“ zisťoval.

Rune potlačila svoju túžbu po dočasnom útočisku a spomenula si, čo má v pláne.

„Nepočul si Noaha? Tvoj brat uspel! Gideon sa k Seraphine dostal predtým mnou,“ odvrkla znechutene.

Alex sa zachmúril. „Takže si...“

Zrazu blízko začuli zopár hlasov – jeden z nich patrila Laile Creedovej. Rune inštinktívne zatiahla Alexa hlbšie do tmy, až kým neboli na seba nalepení. Nebála sa, že ich tu niekto pristihne, lebo si budú myslieť presne to, z čoho ju Verity obvinila po príchode: že tam majú romantickú schôdzku.

Skôr sa bála toho, že ich začujú.

Obaja stíchli a čakali, kým sa hlasy vzdialia. Rune sa špičkou nosa obtrela o Alexovu bradu. Všade bola jeho vôňa: zmes kože a duba. Zdalo sa, akoby sa výklenok zmenšil, a Rune si na chvíľu spomenula na tú noc, keď udala starú mamu. Alex sa prihnal do Vlnochladu a celý čas, kým plakala, ju držal v náručí.

„Bojím sa o teba,“ šepol jej do ucha.

Znel nežne a starostlivo, akoby bola Rune zo skla a musel s ňou zaobchádzať jemne.

„Celé dni niekoho strážiš, ale kto stráži teba?“

„Ty ma strážiš. A aj Verity. A Lady,“ šepla mu do dvojitej chlopne na hrudi.

„Lady je kobyla a Verity sa vrhá do rovnakého nebezpečenstva ako ty,“ namietol.

Zdalo sa, že chce ešte niečo dodať, no ozvalo sa zvonenie oznamujúce koniec prestávky. Rune ustúpila a vykukla z výklenku. Výhľad jej z veľkej časti zastával stĺp, ale podarilo sa jej zazrieť Lailine čierne vlasy zapletené do módného drdola. Mala namierené k dverám auditória. Rozhovory postupne utíchali. O pár minút bude vestibul prázdny a tichý.

A navyše, Rune musí nájsť Gideona.

Dnešok nesmie premárniť. Musí zistiť, kde držia Seraphine.

„Je tu aj tvoj brat?“ spýtala sa ho šeptom a prezerala si čoraz prázdnejší vestibul ako sup hľadajúci tú najšťavnejšiu myš.

„Čo ja viem, celý týždeň som ho nevidel. Prečo?“

Nemusela odpovedať, pretože dobre vedel, na čo myslí.

„Rune, prosím ťa, nerob to. Môj brat je nebezpečný.“ Nežne jej zovrel nahé plece a prinútil ju sa naňho pozrieť. „Najmä pre teba.“

„Tvoj brat je nebezpečný pre každú bosorku v novej republike.“ Vymanila sa mu zo zovretia. „A najmä pre Seraphine. Ak nezistím, kde ju drží...“

Čo to nechápe? Vôbec netuší, kde sa Seraphine nachádza a do ktorej cely ju presunú. Možno je už na ceste do paláцovej väznice, a ak je tomu tak...

Nikdy ju odtiaľ nedostanem. Zabijú ju ako starú mamu.

Ak už Krvavá stráž dovliekla bosorku do väznice, Rune ju nedokázala zachrániť. Väznica bola nepreniknuteľná.

Ak ju nezachránim, nesplním starej mame posledné želanie.

To nesmie dopustiť.

„Rune.“

„Mám vari na výber? Ty to nespraviš,“ namietla, len čo precitla zo zamyslenia.

Hoci Alex bol Karmínovej moli, teda jej, verný, jeho brat bol preňho červená čiara. Za žiadnych okolností nemieni zmanipulovať Gideona podobne, ako s Rune a Verity zmiatli zvyšok ich priateľov. Rune ho už o to raz požiadala. Vtedy mu jasnozlaté oči potemneli a jeho neochvejne priame odmietnutie zabránilo akýmkoľvek ďalším Runiným pokusom. *V žiadnom prípade.*

Rune vedela, že Alex pomohol odboju vraždou najmladšej z kráľovských sestier, Cressidy Rosebloodovej. Nikdy o tom nehovoril, teda okrem zmienky, že to spravil pre Gideona, ale vždy hneď prešiel na inú tému, Rune netušila, čo to znamená. Požiadala ho Gideon o vraždu Cressidy alebo ho k tomu prinútil? Alebo tým Alex svojho brata zachránil? Ak bolo to posledné pravda, bolo by to čudné, pretože Gideon bol z nich dvoch násilnejší a prirodzený predátor. Alex bol na rozdiel od neho milý a zabíjanie bosoriek neznášal. Zároveň bol neskodne verný Rune.

Problémom však bolo, že rovnako verný bol aj Gideonovi. Rune ho občas podozrievala, že mu je vernejší, ale z akéhosi zvláštneho dôvodu to jej dôveru v neho nijako nepodlomilo. V hĺbke duše vedela, že by ju Alex nikdy nezradil.

Lenže nikdy by nezradil ani svojho brata.

To ho vždy stavalo medzi mlynské kamene.

Kedysi by Rune jeho oddanosť chápala. Ešte dávno pred revolúciou túžila po Gideonovom uznaní. Alex bol jej najbližší priateľ, a hoci sa s Gideonom ešte nestretla, počula o ňom mnoho príbehov. Teraz už vedela, že boli veľmi subjektívne, lebo jej ich vyrozprával Alex, ktorý svojho staršieho brata uctieval.

A mladá naivná Rune všetkému uverila. Čím viac príbehov jej o ňom Alex povedal, tým väčšmi mala pocit, že Gideona pozná. Dá sa povedať, že sa doňho zabuchla. Bolo preto dôležité, aby naňho počas ich prvého stretnutia urobila dobrý dojem.

Keď si to spätne vybavuje, bolo to nesmierne detinské a absurdné.

Keď sa prvý raz stretli, Rune mala trinásť a Gideon pätnásť. Nielenže jej odmietol potriať rukou, ale hneď ju urazil pre jej oblečenie. Tie šaty si starostlivo vybrala, aby ho ohúrila. Keď Alex Gideona požiadal, aby sa jej ospravedlnil, odmietol to.

Alex sa mylil, a to veľmi. Vtedy zistila, že v súvislosti s bratom sa na Alexa nikdy nemôže spoľahnúť.

Gideon bol hnusný surovec a Rune sa mu odvtedy už nikdy nepokúsila zapáčiť.

„Vykúzlim ilúziu,“ povedala Alexovi, klopkajúc prstami po ampulke s krvou, ktorú mala ukrytú v šatách. Bola v nej menšia krv z minulého mesiaca. „Nezistí, že som to ja.“

Okrem tejto ampulky zostávala Rune už len jedna. Len čo krv spotrebuje, bude musieť čakať do najbližšieho cyklu. Lenže na záchranu Seraphine bude potrebovať veľmi veľa krvi.

Alex pokýval hlavou. „Ale kúzlo zacíti. On nie je jeden z tvojich zaslepených nápadníkov. On je...“

„Tak ho pozvem na svoj večierok!“ Na ktorom mu dá plnú čašu očarovaného vína a zahrnie ho nevinnými otázkami, ktorými z neho vymámi potrebné odpovede.

„Večierky nenávidí.“

Rune rozhodila rukami a zasyčala: „Tak vymyslím niečo iné!“

Obrátila sa Alexovi chrbtom a chystala sa na odchod, keď vtom priškrtené dodal: „Už sa nevládzem dívať, ako sa vystavuješ nebezpečiu.“

Zastala a vzdychla si, dívajúc sa na prázdny vestibul. „No tak zavri oči.“

Rune nečakala na jeho odpoveď, vykročila z výklenku a narazila...

... priamo na člena Krvavej stráže.